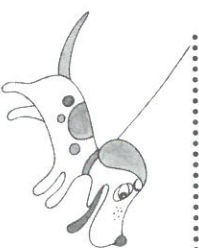
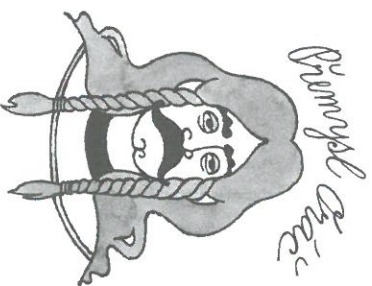

země. Z toho prutu prý pak vyrostl strom – ale Pes měl o této informaci pochybnosti, otká byla ořezaná a dávno vyschlá.

Jen dovezli Přemysla na hrad, Libuše vyšla na nádvoří. Jak Pes později zjistil, třásla se po celou dobu hrůzou, jakého mužského si bude muset vzít. Když chvíle zlosti pominula, kněžně došlo, co provedla, a začala se obávat následků. Přemyslův zjev ji však potěšil a z míry ji nevyvedl ani fakt, že orač je chudý a z prostého rodu. Mohlo to dopadnout hůř! řekla si – a to nevěděla, čemu všemu Pes zabránil!

Byla svatba, peklo se maso a Pes byl zase jako v psím nebi. Přemysl se do nové role rychle vpravil, často se vydával na lov a na projiždku po Čechách a Psa brával s sebou.

Pokud jde o Chrudoše a Štáhlava, ukázal jim kníže zatatou pěst a řekl, že Libušin rozsudek platí. Mají snad námitky? Neměli. Zkrotli jako beránci. I Libuše zjhlá, když se dověděla, že kníže uznává její rozhodnutí, a zamilovala si Přemysla z celého srdce. Zase je v Čechách dobieh! radoval se Pes. Hlavně že už žijeme v klidu... A jen si začal takhle lebedit, vypukla válka.

Pes v dívčí válce

S tímhle tedy zásadně nesouhlasím! pomyslel si Pes. Pořád se vytahují... a ještě budou vyhrožovat? Šlo o ženy (a po-
tažmo i o fenky). Jako by do nich vjeli běsi.

Začalo to Libušinou smrtí. Skonala klidně, zřejmě v důsledku jakéhosi vidění, o němž už nestačila nic prozradit. Přemysl ji jaksepatří oplakal, pohřbil a vládl dál jako předtím. Aby se znova oženil? To jej ani nenapadlo.

S touto myšlenkou přišla Vlasta, Libušina nejlepší přítelkyně. Pes si všiml, že po Přemyslovi chytivě pokukovala už za kněžnina života. Jen se místo po jeho boku uprázdnilo, Vlasta dorazila na hrad. A že prý prokáže Přemyslovi tu čest a vezme si ho za muže!

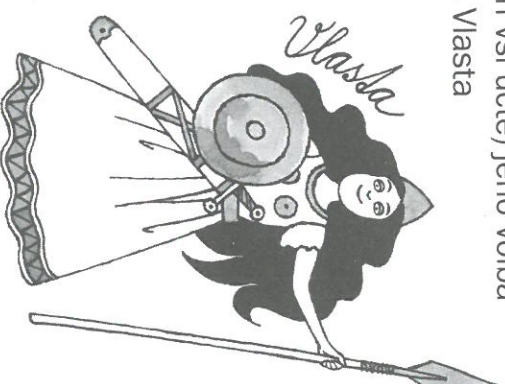
Kníže nabídku odmítl. Na ženění nepomyšlil. A kdyby se chtěl oženit, na ni, Vlastu, by (při vší účtě) jeho volba nepadla. Pes se knížeti nedivil. Vlasta

půvabem neopíjvala: oči neurčité barvy, vlasy jako mokrá sláma a ty krátké nohy...

Kníže se nejednou nechal slyšet, že Vlasta je patatá.

Nadto neumí moc vařit a má přišernou povahu! Stále do něкого rýpe... a medoviny si přihýbá nějak příliš často.

Ačkoli se Přemysl vyjádřil slušně, Vlasta se urazila.

.....

„To mu nedaruju!“ vykřikovala po návratu z hradu. „Ne-
návidím ho! A ostatní mužské taky!“

Samozřejmě se k ní okamžitě přidalo pár nespokojených
manželek a několik svobodných dívek, o které nikdo ne-
stál. A začaly šířit propagandu, že muži nejsou k ničemu.
Jen my, ženy, si zasloužíme vládnout!

Přemysl krčil rameny, ať si holky křičí... Pes měl dojem
(oprávněný, jak se později ukázalo), že kníže Vlastu podce-
nil. Ta, když se rozčilí, nezná bratra, natož vládcu. Vždyť
si začala (s pomocí hordy zdívočelých paniček) stavět vlastní
hrad! Nazvala jej Děvín a Pes s rostoucím neklidem sledo-
val, co se tam děje. Před hradem zřídila Vlasta cvičiště,
kde se dívky zdokonalovaly v boji a kde trénovaly rozdivo-
čelé psí slečny. I ty podlely štvavým řečem, že psi nestojí
za nic. Vy, fenky, jste mnohem chytřejší než oni, svět patří
vám...

.....

Tohle nedopadne dobře, bručel si Pes – a taky nedopadlo.
Přesvědčovat, to Vlasta uměla, a netrvalo dlouho, na Vyše-
hradě zbyli sami muži. Vařili si, prali, kolébali dítku... a svo-
ně nadávali, že to ženským vykreslí, jen co se vrátí.

„Mají sedět u přeslice!“ řvali povzbuzení medovinou.

„Ale ony si ostří meče...“ vl do vřavy Pes, jenže mu nikdo
nevěnoval pozornost. Velitelka Vlasta zatím navštívila
posvátný háj a poté zvěstovala svým dívkám, že bohové
jsou s nimi zajedno. Jejich požadavek (totiž vláda nad muži)
je spravedlivý a būzci jej podporují. Tato zpráva přesvědčila
i ty, které ještě váhaly.

„Pokoříme muže! Budou nám sloužit!“ vykřikovala Vlasta
a zálibně si olizovala rty. Nejspíš si představovala Přemys-
la, kterak drhne a leští kamennou podlahu. I ostatní ženy
podlely svým svůdným vidinám – a vyhlásily mužům vál-
ku.

Přemysl se opevnil na Vyšehradě a do boje před hradby
vyslal vladyku Citrada. Citrad byl fešák. Mnoho dívek po
něm vzdychalo a jaksi jim bylo zatěžko po něm střílet.

„Víte, kolik žen už padlo pod jeho mečem?“ zlobila se Vlas-
ta, ale nebylo to nic platné.

„Když on má takové hezké oči...“

„A ty svaly...“

„A jak se usmívá...“

„Byla by škoda, zabít ho...“

„No tak ho chytíme živého!“ napadlo Vlastu. „Zajmeme
ho – a pak si s ním uděláte, co budete chtít!“

Tato myšlenka dívky zaujala, byla však těžko proveditelná.
Citrad byl nejen krásný, ale i silný a nesmírně statečný, toho
přemoct nebude jen tak.

.....
„Což takhle nějaká lest...“ uvažovala Vlasta. „Šárko... pojd sem!“

Šárka sice chytrosti moc nepobrala, byla to však vyhlášená pěknice. Vlasta jí několikrát zopakovala, co má dělat a co má říkat... A Šárka naučenou roli dokonale zvládla.

A tak se stalo, že když si Ctirad (v doprovodu Psa) vyjel do lesa, spatřil tam ke stromu přivázanou krasavici s nádhernými rozpuštěnými vlasy.

„Pomoc, pomoc,“ úpěla a okouzlený Ctirad okamžitě se skočil z koně.

„Zlé ženy z Dívína mě tu přivázaly...“ odříkávala Šárka naučený monolog, „protože nechci bojovat proti mužům...“

„Ty máš muže ráda?“ otázal se zjihle Ctirad.

„No jestli...“ vzdychla Šárka

a mrkla na vladyku, což byl jeho naprostý konec. Dokonale ztratili schopnost uvažovat a začal dívka přetěžávat pousta.

Psovi to všechno bylo podezřelé. Zarazilo jej několik věcí: tak

předně, proč se u nohou svázané krasavice povaluje nádoba plná medoviny? A proč má Šárka přes rameno zavěšený roh? Snažil se vladyku na tyto podivnosti štekáním upozornit, ale zpitomělý Ctirad mu nevěnoval pozornost, ba dokonce Psa okřikl, ať neruší, čímž se jej dotkl. Pak odložil

.....
meč (a to neměl dělat). Usadili se vedle osvozené dívky, pohlídl ji po vlasech a Šárka mu se svůdným úsměvem podala medovinu. Ctirad sice nebyl abstinent, ale takhle silný nápoj (a ještě ve spojení s tou krásnou ručkou, co mu ho podala) dosud nepil. Přihnul si jednou, dvakrát... a už klábosil nesmysly.

K Psově hrůze prozradil dokonce několik vojenských tajemství. Naštěstí nebyla Šárka příliš bystrá, takže z toho nic nepochopila. Stále se jenom usmívala, šimrala vladyku za uchem a švitořila, že s takovým mužským by nebojovala ani náhodou!

O to větší pak bylo Ctiradovo překvapení, když mu dívka z ničeho nic podala roh, ať prý zatroubí. Opojený vladyka poslechl... a hned nato se z houštin vyhnuly Vlastiny děvy v plné zbroji. Ctirad se ani nebránil, když jej ženy spoutaly, hlava se mu točila a nejspíš to všechno považoval za pouhý sen.

Pes vrčel a chystal se Ctirada bránit. Ale když užjel, že za ženami vyrazily z houštin i bojovně naladěné feny, rozmyslel si to. Čím kdo zachází, tím taky schází. Co si vladyka nadrobil, to ať si sní. Pes by se nikdy do takové pasti nalákat nedal.

Ženy odvezly Ctirada na Dívín – a jak jim Vlasta slíbila, dělaly si s ním pak, co chtěly. Počínaly si divoce. Nechal vladyku tkát, plést, lézt po kolenou a drhnout zem a vařit. Musel dokonce vyšívát! Ostríhaly mu vlasy (každá chtěla kadeř na památku) a dělaly si legraci z jeho chlupatých lýtek. Není divu, že v důsledku takové pohany a takového zacházení vypustil Ctirad záhy duši.

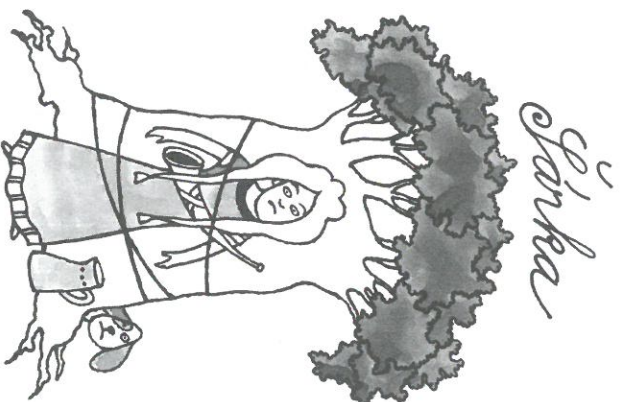
Když se tato zpráva donesla k Přemyslovi, spravedlivě se

.....

rozhořčil. Prohlásil Ctirada za mučedníka (kterým bezpochyby byl) a sám vyrazil v čele rozkurážených mužů na Děvín. Netrvalo dlouho a bylo po boji. Vlasta, která měla nejrychlejšího koně, se ocitla uprostřed mužů sama, a to jí bylo osudné. Zabili ji natotata a nikdo ji nelitoval. Stejně neuměla vařit! říkali si muži.

Ostatní ženy bojovníci zajali (doma čekaly hory nevypraného prádla a prázdné talíře) a už se těšili, že opět nastolí starý pořádek. Dívky se většinou moc nezpečovaly. Zjistily, že ve výhradně dámské společnosti není až taková zábava, jak si původně myslely, a že muži jsou přece jen k něčemu dobří.

I fenky – podle vzoru svých paniček – zase zkrotly. Takže Pes si oddechl.

Pes a Horymír

.....

Čas běžel. Lidé přicházeli a odcházeli, stáři a umírali, pak se rodili noví... A na vladářském stolci se to taky střídalo. Pes ovšem zůstával lidem věrný. I když k některým jejich počínům měl vážné připomínky. Třeba to dolování „Chovají se jako krtci!“ bručel Pes. „Co je to za nápad, dlouhat se v zemi...“

Ale nedalo se s tím nic dělat. Celé Čechy zachvátila zlato-kopecká horečka.

„V Kutných Horách se objevily žíly vzácných kovů!“ sdělovali si chlapi. „Chvilí kopeš... a jsi do smrti boháč!“

Po Kutných Horách se objevily Hory Březové, pak Jílové... a kdeko se stal kovkopem. Pole zarostla bodláčím, nikdo neoral, nikdo nesel, a dokonce se k Psově nesmírné lítosti

